

יזמנו של ראש המועצה

כלכלת ישראל התפתחה ואנו מצויים בין המדינות המפותחות והמתקדמות. בהרבה מדינות מתקדמות קיימים פערים גדולים בין רמת החיים וההזדמנויות לשילוב בכלכלה בערים המרכזיות, לעומת הכפרים והפרפריה הגיאוגרפית. ברוב המדינות המפותחות סדרי העדיפויות של המדינה מותאמים לכך. מעבירים כספים מהעיר לכפר, מהמרכז לפרפריה. מעודדים ומתמצים השקעה באזורים פחות מפותחים. עידוד חקלאות ותיירות במרחב הכפרי מקבל עדיפות גבוהה באירופה ובצפון אמריקה. מתוקצבים ומוסדרים גם תמריצים משמעותיים לפיתוח תעשייה ומרכזי שירותים ולגויסטיקה, באזורים שבהם יש צרכי פיתוח או תת-פיתוח.

ע"פ "מדד הגליל 2022" הכנסת זוג שכירים במחוז צפון נמוכה ב-9,000 ש"ח ברוטו לחודש לעומת זוג שכירים במחוז ת"א.

אנו באיזור רגיש וחלש מבחינת פיתוח עסקי וכלכלי. במחוז הצפון בכלל ובאיזור "לב הגליל" בפרט, שיעור האבטלה גבוה ורמת החיים נמוכה ביחס לאזורים אחרים.

בנוסף לפער בין המרכז לפרפריה, קיים פער בין החברה הערבית לחברה היהודית. בכל ניתוח ועל פי כל אמת מידה, החברה הערבית בכלל, והחברה הערבית בגליל בפרט, סובלת מתת-פיתוח ביחס לחברה היהודית. מכיוון שהחברה הערבית מהווה 85% מאוכלוסיית האזור הרי מצבה של החברה הערבית היא עיקר מצבה של האיזור. עידוד יזמות, קידום השכלה, פיתוח תשתיות, פיתוח תחבורה ציבורית ושירותי בריאות - לכל אלו אנחנו זקוקים בהיקפים משמעותיים. "אנחנו" - תושבי הגליל, יהודים וערבים. אנחנו שותפים באותה כלכלה ונסמכים על אותן תשתיות ואותם שירותים ממלכתיים. קשיי החברה הערבית הם הקשיים שלנו - כל תושבי הגליל. עידוד פיתוח חקלאות, תיירות ואפילו תעשייה - אלו לבד לא מספיקים. אנו זקוקים לשינוי עמוק בסדרי העדיפויות של המדינה כדי לתת מענה הולם.

מנסיוני, ה"שיח" שמדגיש את המאבק ו/או ניגודי האינטרסים בין יהודים לערבים, הוא שיח מזיק לשני הצדדים. אני חי בתוך החברה הערבית ואני גם חלק מהחברה היהודית. אני מחוייב לערכים ומחוייב לאמת. אני משתדל להיות רגיש לניואנסים ולדרכי התבטאות, למרות הקושי. אני גם מחובר לאדמה וגם "מחובר לקרקע". אני משתדל לקדם את האינטרסים והפיתוח של כל תושבי "לב הגליל" - ערבים ויהודים, ותמיד להיות "חלק מהפתרון" ולעולם לא "חלק מהבעיה".

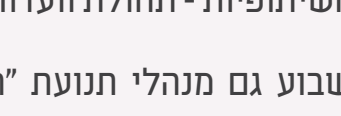
נפגשתי עם חברי פורום הפיתוח העסקי ביישובי משגב. אתגרי הפיתוח הם רבים וקידום פיתוח ובינוי מבני תעסוקה ביישובי משגב נתקלים בחסמים ביוקרטים קשים. רוח היזמות ויכולות היזמות של המתנדבים והתושבים ביישובינו הוא אדיר. בכל יישוב ראוי שייבנו מתחמי מסחר, מלאכה, תיירות ונופש, תעשייה ושירותים - בכל יישוב!

ביישובי משגב היהודיים, העוגן המסורתי של הכלכלה היא התעשייה הבטחונית, ובעיקר "רפאל". ביישובי משגב הבודאים העוגן המסורתי - שירותי הביטחון. בחברה הבודאית שירותי הביטחון הם לעיתים גם ה"שער" לביטחון תעסוקתי וכלכלי. השבוע התקיים אירוע מיוחד ומרגש בבית הספר של המועצה - "תיכון סלאמה". האירוע היה "יום צה"ל ושירותי הביטחון". הנחת בית הספר הזמינה גורמים רבים וההשתתפות היתה מרשימה - משרד הביטחון, חיילי "פרק משימה" שפועלים בחברה הבודאית, נציגי משרד החינוך, נציגי היישובים, נציגי צה"ל, מג"ב, משטרת ישראל ועב"ס, ומשתתפים רבים מהקהילה וכלל החברה הבודאית. הגיוס לצה"ל בחברה הבודאית היא לא חובה אלא התנדבות. רוב הבנים שמסיימים י"ב בתיכון סלאמה מתנדבים ומשרתים. רוב הבנות מתנדבות ומשרתות בשירות לאומי. החשיפה של הנוער לאפשרויות להתנדבות ושירות משמעותי היא חשובה. במיוחד משמעותי העלייה בהשתתפות ב"עתודה" האקדמית של צה"ל. בהצלחה!

אני מכבד את כל מי שמסתייג מביסוס של זהות ונאמנות ישראלית על שירות ביטחוני ועל עיסוק בנושאים ביטחוניים. אני בהחלט בעד שירות לאומי כחלופה לגיטימית ל"שרות ביטחון". אני בטוח שתדומת אזרחי ישראל הערבים שבוחרים שלא להתנדב לשירות ביטחון או לשירות לאומי, במקרים רבים, היא בעלת ערך רב לחברה. לכשעצמי, אני מרגיש שזכותי לשרת את המדינה בצה"ל ואני גאה בתרומתי ותדומת בני משפחתי לביטחון המדינה. זכותי לשרת, כתף אל כתף, עם לא מעט משרתים בני החברה הערבית, הבודאית והדרוזית. אנחנו זקוקים לצבא, למשטרה, לשירותי כיבוי והצלה, למשרתים ולמתנדבים. לחברה הערבית ולחברה היהודית יש הרבה יותר אינטרסים משותפים מאשר אינטרסים מנוגדים. אנחנו לא צריכים לחפש במרחק גדול מה קורה כשאינטרסים מנוגדים גוברים על משותפים, נזק רב נגרם לכל הצדדים. יש מזה די והותר דוגמאות במזרח התיכון ובעולם.

נפגשתי השבוע עם סמנכ"לית משרד השיכון בעניין תכנית האב להרחבת יישובי משגב.

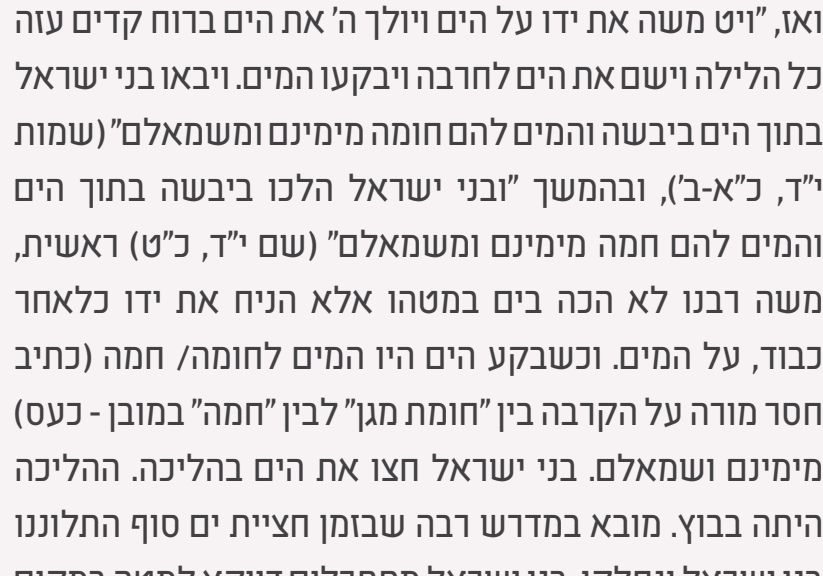
ביקרה במשגב השבוע חברת הכנסת עו"ד אפרת רייטן (עבודה) בכוונה להתעמק בחסמי הפיתוח ליישובי משגב ובפרט תיקון פקודת האגודות השיתופיות - תחולת וועדות הקבלה.

ביקרו במשגב השבוע גם מנהלי תנועת "האיחוד החקלאי" שאליה משתייכים רבים מיישובי משגב הקהילתיים.

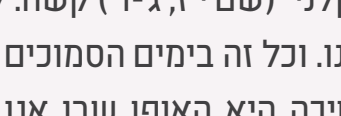
במרכז השלטון האזורי - הגוף שמייצג את כלל המועצות האזוריות, השתתפתי בדיון בנושא המדיניות הקרקעית ויחסי הדרויות והיישובים עם רשות מקרקעי ישראל.

נפגשתי עם פורום יושבי ראש יישובי משגב והצגתי את אי הוודאות באשר לשינויים צפויים במדיניות הקרקעית ביישובי משגב.

מנהלי אגפי המועצה סיירו השבוע בשני פרויקטים גדולים שיוצאים לדרך בקרוב מאוד - בינוי מרכז לשירותי בריאות, ובינוי 18 כיתות חדשות בבית ספר "קציר".

נפגשתי ושוחחתי עם תושבים ונציגי ציבור מכישור, יובלים ועד.

בשבת קראנו את פרשת "בשלח". יצאו בני ישראל ממצרים. הגיעו לים סוף. פרעה וחילו רודפים אחריהם ומשיגים אותם. ואז קורה האירוע שחרוט בזכרונו - "קריעת ים סוף". כל יום אנו שרים מחדש את "שירת הים". בפרשה אנו קוראים: "ויאמר ה' אל משה מה תצעק אלי דבר אל בני ישראל ויסעו" (שמות י"ד, ט"ו). משה רבנו נדרש להסתכל סביבו ולא כלפי מעלה. ואו, "ויט משה את ידו על הים ויולך ה' את הים ברוח קדים עזה כל הלילה וישם את הים לחרבה ויבקעו המים. ויבאו בני ישראל בתוך הים ביבשה והמים להם חומה מימינם ומשמאלם" (שמות י"ד, כ"א-ב'), ובהמשך "ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים והמים להם חמה מימינם ומשמאלם" (שם י"ד, כ"ט) ראשית, משה רבנו לא הכה בים במטהו אלא הניח את ידו כלאחר כבוד, על המים. וכשבקע הים היו המים לחומה/ חמה (כתיב חסר מורה על הקרבה בין "חומת מגן" לבין "חמה" במובן - כעס) מימינם ומשמאלם. בני ישראל חצו את הים בהליכה. ההליכה היתה בבוץ. מובא במדרש רבה שבזמן חציית ים סוף התלונו בני ישראל ונחלקו. בני ישראל מסתכלים דווקא למטה במקום מסביב. בפרשתינו אנו קוראים גם על המחלוקת ב"מי מרה", על הרפואה ב"אילים", וכעבור כמה ימים, ברפידים - "וילן העם על משה ויאמר למה זה העליתנו ממצרים להמית אתי ואת בני ואת מקני בצמא. ויצעק משה אל ה' לאמר מה אעשה לעם הזה עוד מעט וסקלני" (שם י"ז, ג-ד) קשה. קשה לבני ישראל וקשה למשה רבינו. וכל זה בימים הסמוכים ל"קריעת ים סוף" ו"שירת הים". השירה היא האופן שבו אנו מבטאים את מה שאנו מרגישים ולא מבינים. אנו מצד אחד מתקרבים למעמד הר סיני, ומצד שני ומתמודדים עם מתקפה של עמלק. המשך בשבוע הבא. שבוע טוב!

שלכם,
דני עברי